

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 203. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387815056/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

strax! og Han med!» – «Hvad for en Han? Mama!» spurgte han. «Skytten,» svarede hun. «Skytten, min Hjerter! det ugadelige Menneske!» – «Lille Mama!» gjenmælede han, «jeg troer, sandt for Herren! Du er – jeg havde nær sagt – Vilhelm er ligesaa fri som jeg.» «Ja det siger Du, min Hjerter!» raabte hun, «fordi det slemme Skarn staaer saa højt hos Dig. Men han har selv tilstaaet det. Jeg har længe havt Mistanke til den Taske, at det ikke var rigtigt med hende, og saa tager jeg hende for mig nu inde i Fadeburet, og gaaer hende paa Klingen, og saa be- kjender hun ogsaa; men hun vil paa ingen Maade udlægge den Sand- skyldige. Men nu skal Du høre videre, min Hjerter! Som jeg nu klem- mer paa hende af alle Kræfter, saa gaaer Fadebuurdøren op, og Hvem staaer i Døren? Vilhelm, min Hjerter! og saa siger han – jeg spurgte ham ikke, Tøsen ikke heller – saa siger han: laver Mette til Barsel, saa bliver jeg Fader til Barnet. – Hvad siger Du nu? min Hjerter!» – Nu rejste Etatsraaden sig med een for mig hidtil ukjendt Heflighed, og sagde: «Jeg troer, sandt for Herren! at vi er i Hundedagene – Mama! lad dem Begge to komme ind!» – Hun ilede ud, Han smed Bogen paa Canopeen, og gik med Hænderne paa Ryggen frem og tilbage i Stuen. – Nu kom Synderne, Hun forgrædt og blussende – Han med sit sædvanlige stille og alvorlige Aasyn. Naadigfruen stod bag ved dem med Næverne i Siderne; Etatsraaden foran dem med sine bestan- dig paa Ryggen. – Han saae neppe til Synderinden; men fæstede sine Øjne paa Vilhelms ubevægede Ansigt. «Menneske!» udbrød han efter en Pause, «Det havde jeg ikke troet om ham – en gammel Karl – sine halvtredsindstive, troer jeg – og det unge Barn –» – «Hr. Etatsraad!» mælede Skytten med uforstyrrelig Ligevægt, «maa jeg ikke tale et Ord med Herren under fire Øjne!» – Herren taug et Par Secunder, sagde derpaa: «følg med!» gik foran ind i et Sideværelse, Vilhelm efter ham – Døren blev lukket.

Ingen kunde høre hvad de talte med hverandre derinde; thi det gik meget stille til; og Intet blev lydeligt, undtagen en Gang imellem et «sandt for Herren!»

Imedens denne hemmelige Forhandling varede – og, det troer jeg, medtog en halv Time – herskede fuldkommen Taushed i Stuen. Mama kastede sig paa Canopeen, og saae snart paa Mette, snart til Ca- binetsdøren. Mette stod som en Billedstøtte, og stirrede stivt ned i Gulvet, medens Taarene trillede ned ad hendes meer og meer bleg- nende Kinder. Jeg sad paa mit eget lille Tabouret, saae i min Bog, og